

TEATRU PENTRU TINERET ȘI COPII „MARȚIENII” DE MIHAIL LIBER

Data premierei: 29 ianuarie 1961. Regizor: Ion Cojar. Decoruri și costume: Natalia Braggia, Plastica și coregrafia: Stere Popescu. Distribuția: Mariana Oprescu (Vaska); Tatiana Popa și Tatiana Tereblecea (Leonea); Genoveva Preda (Katia); Andrei Codarcea (Piotr Egorici); Karin Rex (Lidia Andreevna); Stere Popescu și Marie Tosca (Primul marțian); Amatto Chechulescu și Romeo Hoffmann (Al doilea marțian).

Teatrul pentru Tineret și Copii și-a deschis porțile!

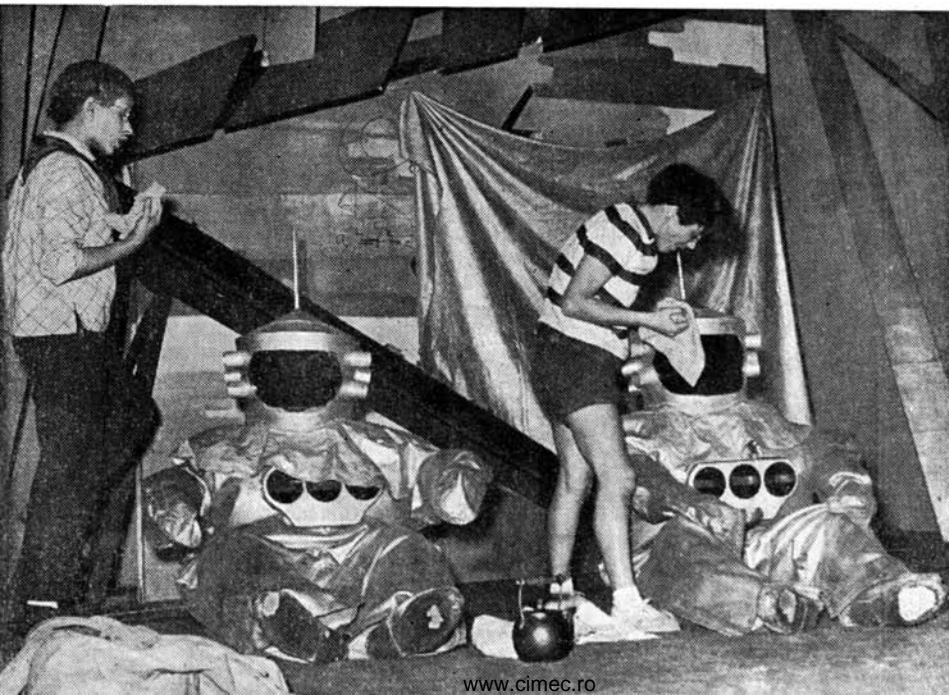
În loc de câteva rânduri închinat semnificației acestei noi instituții artistice atât de dorite și așteptate, în loc de a povesti despre bucuria cu care micii spectatori i-au întâmpinat primele spectacole, ar fi suficient să publicăm câteva fotografii luate la întâmplare, în sală, înfățișând fizionomiile micilor spectatori dornici, iubitori de teatru, pasionați și înflăcărați totodată, participând din toată inima, uneori chiar zgomotos, alături de eroii de pe scenă, dar învățând totdeauna, plecând de la teatru ca de la o altă școală, o școală a educației prin artă.

Privind sala de spectacole, înțelegi pe deplin misiunea deosebită a acestui teatru.

S-a început cu *Marțienii* de Mihail Liber, o piesă care, pornind de la o idee fantastico-științifică, dezvoltă în coordonatele unei comedii întâmplarea amuzantă a trei prieteni: Leonea, Vaska și Katia. Desigur, toată întâmplarea poate avea un procent oarecare de incredibilitate, pe care însă fantezia copiilor îl transformă cu ușurință în plauzibil. „Marțienii”, întâlniți pe o insulă misterioasă, nu sînt decît niște actori de cinema costumați fantastic, care au pus la încercare pe tinerii eroi ce s-au dovedit apti de a deveni curajoși interpreți de film.

Scenă din actul II:

Leonea (Tatiana Popa) și Vaska (Mariana Oprescu)

Actul I al piesei (de fapt, un lung prolog) e menit să facă prezentările caracterologice ale personajelor, surprinzând cu umor visurile de astronauți ale lui Leona, aplicațiile detectiviste ale lui Vaska, ingenuitatea și candoarea, fizionomia morală luminoasă a Katiei.

Înfruntând mari primejdii (aparente, dar pentru eroii piesei totuși *primejdii*), copiii se dovedesc a fi niște adevărați *pionieri*.

Purtătorii cravatelor roșii se comportă ca niște adevărați cetățeni sovietici: patriotismul socialist, curajul, inițiativa, abnegația și spiritul de camaraderie îi caracterizează pe toți, dincolo de diferențele temperamentale. Ei sînt eroi ai epocii comuniste, și chiar în jocurile lor năzuiesc către viitor, iar aceasta e cea mai prețioasă idee a piesei scriitorului sovietic M. Liber.

Desigur, lipsa unui conflict susținut, dus în adîncimea piesei, soluția finală ușor factice, o oarecare monotonie a replicilor sînt lipsuri evidente, care mai răzbat încă din textul închinat tinerei generații. Dar mesajul lui general e primit cu însuflețire de spectatori, care văd în eroii de pe scenă modele demne de a fi imitate.

Tinărul regizor Ion Cojar, care nu e la primul său spectacol pentru copii (a montat *Trestile de aur* pe scena Teatrului Național din București), a reușit să închege un spectacol limpede ca înțelesuri, gîndit cu mijloace artistice firești, sincere, emoționale. Ceea ce e valoros în reprezentație e legătura directă care se face între actori și public, legătură indispensabilă unui teatru pentru copii. Și în jocul actori-

lor există o gamă de nuanțe și semnificații, urmare a muncii regizorale, ce a întregit un spectacol armonios, viu, împlinind scenic umorul din text.

Nu a putut fi însă complet înlăturată — regizoral vorbind — o ușoară monotonie, mai cu seamă în ce privește actul I, după cum scenele în care apar „marțienii“ trenează prin lungimi suplimentare (de altfel, și costumele marțienilor, ingenios concepute, nu au corespuns întrutotul funcției lor scenice, dată fiind execuția greoaie), iar finalul piesei, precipitat, nu întregeste armonios și firesc spectacolul.

Decorurile au ajutat doar parțial spectacolului, au simplificat spațiul scenic prin folosirea unor elemente stilizate, dar nu au avut poezie plastică, nu au invitat suficient spectatorii pe căile înaripate ale imaginației, căi pe care copiii își făuresc singuri din câteva scînduri o ... rachetă cosmică. Din păcate, decorului i-a lipsit, poetic vorbind, această invitație la reverie, ce s-ar fi convenit să fie răsfrîntă în spectacol.

Munca regizorală a fost evidentă în jocul actoricesc, nuanțat și adeseori interiorizat. Mariana Opreșcu a compus rolul unui băiețel inimos, cu mijloace de expresie variate, cu o sensibilitate adîncită, cu o gamă de gesturi și inflexiuni vocale de bună calitate; Genoveva Preda a jucat cu ușurință și fără mari eforturi rolul unei fetițe, rol în care, dincolo de hazul personajului, am descifrat pericolul unei autopastișări. Mai multă vioiciune, o mai luminoasă prezență s-ar cere Tatianeii Popa, interpreta lui Leona.

Al. Popovici

TEATRUL „ȚÂNDĂRICĂ“ „DOCTORUL AUMĂDOARE“ DE V. KOROSTÎLEV

În sfîrșit, un nou spectacol pentru copii! (O recentă consfătuire cu cadrele didactice, la sediul teatrului, arătase cît este de necesar ca „Țândărică“ să realizeze cît mai multe spectacole noi dedicate copiilor preșcolari.) Într-adevăr, e foarte multă vreme de cînd copiii bucureșteni așteaptă noi „titluri“ în repertoriul unui teatru în care au văzut de mai multe ori același spectacol.

Doctorul Aumădoare de V. Korostîlev povestește cu haz întîmplările

